

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: S. D.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2024, č. j. OAM-618/ZA-ZA11-K18-R2-2023, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou. Uvedl, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu jsou obavy z rodinných příslušníků jeho tehdejší přítelkyně, kteří mu z důvodu nesouhlasu s jejich vztahem vyhrožovali a pronásledovali ho. Na bezpečnostní složky v zemi svého původu se neobrátil, protože v jejich pomoc nemá důvěru.
3. Namítl, že ačkoli žalovaný shromáždil vícero informací o zemi jeho původu, tak pouze jediná by mohla být přílehlavá na jeho případ, a to zpráva MZV ČR týkající se odepření ochrany ze strany policie. Žalobci však není známo, jakým způsobem žalovaný tuto informaci vypořádal postupem dle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“). Žalovaný neuvedl žádné své úvahy, kterými se řídil při hodnocení této informace a není tak zřejmé, jak zjistil, že žalobci bude v jeho vlasti poskytnuta dostatečná ochrana.
4. Dále uvedl, že žalovaný zajistil několik informací týkajících se kurdské menšiny žijící v Turecku a jeho případ pravděpodobně posuzoval i s ohledem na jeho kurdský původ. Namítá však, že výše uvedená jediné použitelná zpráva MZV ČR týkající se odepření ochrany ze strany policie, neobsahuje žádné sdělení v tom smyslu, zda je policejní ochrana poskytována na území Turecka všem rovným způsobem a zda není v rámci poskytování ochrany státními orgány diskriminována kurdská menšina.
5. Žalovaný dle názoru žalobce neposuzoval jeho žádost z hlediska §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ačkoliv podal svoji žádost přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 173/2023 Sb., kterým bylo uvedené zákonné ustanovení zrušeno. Podle části II. citovaného zákona v části nazvané jako přechodná ustanovení, je v bodě 1 uvedeno Řízení podle zákona č. 325/1999 Sb. a řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve věci rozhodnutí vydaného podle zákona č. 325/1999 Sb. zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončená se dokončí a práva a povinnosti s nimi související se posuzují podle zákona č. 325/1999 Sb. ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; v těchto řízeních se však postupuje podle § 3d odst. 2 a 3, § 15 a 25 a § 87 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
6. Žalobce uvedl, že podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu lze udělit doplňkovou mezinárodní ochranu, pokud by vycestování žadatele bylo v rozporu s mezinárodní smlouvou, kterou je Česká republika vázána. Česká republika (dále jen „ČR“) je vázána Úmluvou o ochraně práv a svobod. Podle čl. 8 uvedené Úmluvy má každý právo na soukromý a rodinný život. Žalobce má za to, že jeho vycestování do Turecka by bylo v rozporu s uvedenou mezinárodní úmluvou, neboť se obává vrátit se do vlasti právě z důvodu nedostatečného poskytnutí ochrany orgány veřejné moci. Žalovaný však jeho žádost nijak z hlediska §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu neposoudil a zatížil tak své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.
7. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal mu proti žalovanému náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že celý azylový příběh žalobce stojí na tvrzených problémech s rodinou jeho bývalé přítelkyně, tj. se soukromými osobami. Žalobce v zemi

původu zcela rezignoval na jakékoli řešení své situace, namísto toho se rozhodl pro nelegální vycestování do Evropy. Žalovaný stejně jako v napadeném rozhodnutí zopakoval, že žalobce v zemi původu nevyužil žádné prostředky, které mu turecký systém v jeho situaci může poskytnout. Rovněž neprokázal, že by mu turecké státní orgány nebyly schopny či ochotny pomoc poskytnout.

9. Žalovaný k námitce žalobce, že mu není známo, jak žalovaný vypořádal zprávu, kterou sám shromáždil uvedl, že jeho povinností není z použitých zpráv o zemi původu doslovně citovat nebo parafrázovat. Napadené rozhodnutí a jeho závěry jsou s obsahem použitých zpráv plně v souladu. Poukázal na to, že žalobce se se zprávami mohl seznámit, což také učinil.
10. Námitky týkající se kurdského původu a polemiky o tom, zda je v Turecku všem bez rozdílu poskytována policejní ochrana, nemohou podle názoru správního orgánu uspět. Kurdové v Turecku tvoří zhruba 20 % všech obyvatel a pouze jejich národnost v žádném případě nemůže založit důvod pro udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Odkázal na strany 5 a 6 napadeného rozhodnutí a dále na jeho stranu 9, kde bylo po posouzení informací o zemi původu uzavřeno, že vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Ani tuto námitku nepovažuje žalovaný za důvodnou.
11. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

12. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002, soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O věci samé rozhodl bez jednání za splnění podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s.

A) Skutkový stav věci

13. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 14. 5. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 17. 5. 2023 poskytl údaje k podané žádosti. Uvedl, že se narodil ve městě Mardin v Turecké republice, je turecké státní příslušnosti, hlásí se ke kurdské národnosti, dorozumí se turecky, vyznává islám. Není členem žádné politické strany ani skupiny, je bez politického přesvědčení. Ke své osobě uvedl, že je svobodný a bezdětný. Ve vlasti naposledy bydlel v Izmiru. Zemi původu opustil 10. 5. 2023. Do ČR přijel ilegálně, schovaný v nákladním voze ze Srbska, kam přicestoval letecky. Dle svých slov je zdravý, bez zvláštních potřeb. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se zamiloval do dívky, jejíž rodiče nesouhlasili s jejich sňatkem. Má z nich strach, proto raději přijel sem.
14. V průběhu pohovoru dne 17. 5. 2023 (za přítomnosti tlumočnice tureckého jazyka) žalobce uvedl, že ve vlasti nedokončil střední školu, pracoval jako kuchař a v ČR má kamaráda, jehož jméno nezná. Jeho rodiče a bratr žijí v Izmiru, sestry různě po Turecku. K důvodům své žádosti sdělil, že ve vlasti měl asi rok dívku, s níž měl i pohlavní styk, její rodina ho ale odmítá. Začali ho pronásledovat. Byl v Mardinu, ale i tam ho našli. Proto odjel do Ankary a odtud odletěl do Srbska. Dívčina rodina žije v Izmiru, její příbuzní ho asi před dvěma měsíci sledovali. Od té doby onu dívku ani její příbuzné již neviděl. Zlobí se na něho, že si s ní začal, jde jim o čest. Obává se, že by ho všude našli. O své situaci hovořil se svým otcem, který se snažil s dotyčnými promluvit, ale nepomohlo to. Žalobce vyloučil

jakékoliv problémy se státními orgány, policií, soudy či armádou ve své vlasti. Závěrem pohovoru se žalobce vzdal svého práva na seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí, žalovaný proto od tohoto jeho procesního práva upustil.

15. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 11. 2023, čj. OAM-618/ZA-ZA11-K11-2023 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12 až § 14b zákona o azylu. Zdejší krajský soud rozsudkem ze dne 30. 7. 2024, čj. 32 Az 4/2024-37, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud přisvědčil žalobní námitce, že žalovaný nezákonně zasáhl do procesních práv žalobce, konkrétně do jeho práva na seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu). Žalovaný totiž v okamžiku, kdy se žalobce práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal (v závěru pohovoru dne 17. 5. 2023), neměl shromážděny veškeré podklady pro rozhodnutí, z nichž poté při svém rozhodování vycházel (první podmínka), a žalobce nebyl plně srozuměn s následky vzdání se uvedeného práva (druhá podmínka). Postup žalovaného shledal krajský soud v rozporu jak s § 4 odst. 2 správního řádu, tak i s § 36 odst. 3 správního řádu.
16. Po zrušení rozhodnutí žalovaný v řízení pokračoval. K posouzení případu žalobce shromáždil podklady ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, konkrétně: Informaci OAMP: Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 6. 8. 2024, Informaci IOM: Turecko – Přehled údajů o zemi za rok 2022, červenec 2022, Informaci MZV ČR čj. 125094-8/2022-LPTP - Turečtí občané kurdského původu, ze dne 30. 1. 2024, Informaci OAMP: Turecko - používání kurdštiny v Turecku ze dne 27. 7. 2023, Informaci MZV ČR čj. 118577-6/2023-MZV/LPTP: Turecko – Odepření ochrany ze strany policie; odepření soudní pomoci; možnosti ochrany osob ohrožených trestnou činností, ze dne 23. 8. 2023. Součástí správního spisu je dále rozhodnutí Policie ČR ze dne 15. 6. 2023 o správním vyhoštění žalobce z území EU na 2 roky. Žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu prostřednictvím jeho zástupkyně dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, případně navrhnout další podklady. Žalobce se dne 22. 10. 2024 osobně dostavil ke správnímu orgánu, požádal o nahlédnutí do spisového materiálu a pořídil si fotokopii celého spisu. Doplnění podkladů nenavrl, žádné připomínky ke shromážděným podkladům neuplatnil.
17. Žalovaný poté napadeným rozhodnutím podruhé rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu dle § 12 až § 14b zákona o azylu neudělil.

B) Právní úprava a právní závěry

18. Krajský soud konstatuje, že smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto soud může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí na toto odůvodnění odkazovat (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo rozsudek stejného soudu ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47).
19. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší

formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

20. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se „*pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“ Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí „*státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“ Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona „*pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
22. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.
23. Krajský soud po posouzení azylového příběhu žalobce předně konstatuje, že žalovaný při novém rozhodování dodržel závazný pokyn krajského soudu vyslovený v jeho zrušujícím rozsudku (viz výše) a umožnil žalobci, aby se před vydáním rozhodnutí seznámil s podklady rozhodnutí a vyjádřil se k nim. Žalobce svého procesního práva využil, žádné připomínky ke shromážděným podkladům či jejich doplnění neuplatnil.
24. Před vypořádáním vlastních žalobních námitek se soud předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť shledal-li by ji důvodnou, již tato skutečnost sama o sobě by bránila věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v tom, že žalovaný neposoudil jeho žádost z hlediska §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, ač tak s ohledem na přechodná ustanovení zákona č. 173/2023 Sb. učinit měl.
25. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, v jejichž důsledku pro absenci důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem) či pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů tak má místo zejména tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela reagovat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č.j. 2 As 337/2016-64). Povinnost odůvodnit rozhodnutí však z druhé strany nemůže být chápána tak, že vyžaduje podrobnou odpověď na každý argument účastníků řízení

(srov. obdobně například nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3441/11).

26. Krajský soud v nyní projednávané věci neshledal, že by rozhodnutí žalovaného trpělo nepřezkoumatelností. Z rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný rozhodl, jak se vypořádal s výpověďmi žalobce, jaké opatřil podklady pro rozhodnutí a jak všechny tyto skutečnosti i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu hodnotil ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, přičemž řádně odůvodnil (ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu), proč žalobci mezinárodní ochranu nelze udělit. Žalovaný neopomněl ani posouzení žádosti žalobce dle tehdy na věc dopadajícího ustanovení §14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (viz strana 9 napadeného rozhodnutí). Ačkoli je uvedené posouzení stručné: „*případné vycestování žadatele po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žadatelem nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR*“, nelze hovořit o absenci takového posouzení. Ostatně i žalobní námitka v tomto směru je natolik obecná („*Podle čl. 8 Úmluvy má každý právo na soukromý a rodinný život.*“), že z ní není zřejmé, v jakých skutečnostech žalobce spatřuje zásah do svého soukromého a rodinného života. Namítá-li opět pouze v obecné rovině nedostatečné poskytnutí ochrany orgány veřejné moci, jde o námitku nedůvodnou, jak je vysvětleno níže.
27. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil. Krajský soud proto pouze stručně konstatuje, že žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany ani zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Turecka s touto problematikou rovněž nespojoval, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobce nedopadá.
28. Krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobcových obav z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědi žalobce plyne, že z vlasti odcestoval bez jakýchkoliv problémů nejprve do Srbska a odtud přicestoval ilegálně do ČR (zde mu bylo z důvodu neoprávněného pobytu uloženo správní vyhoštění z území EU na 2 roky).
29. Jak je již uvedeno výše, žalobce měl ve vlasti potíže osobního charakteru se soukromými osobami – příbuznými dívky, s níž se sblížil. Sám také uvedl, že dotyčnou dívku ani její příbuzné dva měsíce před svým odjezdem z vlasti neviděl. Krajský soud konstatuje, že žalobcem tvrzená obava z jednání těchto osob je pouze v rovině velmi obecných tvrzení. Neuvedl žádnou formu údajných potíží, zda se jednalo o fyzickou újmu, fyzické či psychické vyhrožování (v jakém smyslu a směru), jak často, po jak dlouhou dobu a jakou formou k němu docházelo, kdo či kolik osob mu vyhrožovalo apod. Ani v žalobě žalobce neposkytl bližší vysvětlení svých údajných problémů. Z výpovědi žalobce v průběhu správního řízení je rovněž zřejmé, že o svých potížích řekl pouze svému otci a nijak se nepokusil je řešit prostředky vnitrostátní ochrany. Rovněž neprokázal, že by mu turecké státní orgány nebyly schopny či ochotny pomoc poskytnout, pokud by se na ně obrátil. Výklad problematiky pronásledování ze strany soukromé osoby je v judikatuře Nejvyššího správního soudu dlouhodobě stabilizovaný. Například v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 – 48, jmenovaný soud uvedl, že „*skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu*

nebyly vyvráceny.“ Obdobně se touto problematikou zabýval též v rozsudcích ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 – 51 a ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 – 49. Žalobce nevyužil žádnou z možností vnitrostátní ochrany, kterou žalovaný na podkladě informací o zemi původu shrnul na straně 3-4 napadeného rozhodnutí. Nebyl tak naplněn předpoklad pronásledování ze strany soukromých osob ve smyslu § 2 odst. 7 zákona o azylu. Žalovaný s odkazem na shromážděné informace o zemi původu a ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce zcela správně dospěl k závěru o nesplnění podmínek azylově relevantního pronásledování.

30. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že se z procesní opatrnosti zabýval otázkou, zda žalobcova kurdská národnost nemůže být důvodem pro jeho pronásledování, ačkoli žalobce nijak výslovně tuto skutečnost jako obavu z pronásledování neuváděl (viz strana 5-6 napadeného rozhodnutí). Žalovaný při posouzení této otázky vycházel z informace Turečtí občané kurdského původu, ze dne 30. 1. 2024 a rovněž z v rozhodnutí citované judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou krajský soud považuje za přílehlavou i na případ žalobce a lze ji shrnout tak, že ač Kurdové mohou v Turecku čelit určitým nesnázím, obtíže spojené s příslušností kurdské menšiny samy o sobě bez dalšího nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy dle § 14a odst. 2 téhož zákona. S uvedenými závěry krajský soud souhlasí. Z azylového příběhu předestřené žalobcem nevyplývá žádná naléhavá palčivost potíží v zemi jeho původu, které by bylo možné označit za azylově relevantní pronásledování. Z jeho kroků souvisejících s opuštěním vlasti (odjezd do Srbska a následný nelegální vstup do ČR) lze usuzovat na možné ekonomické potíže ve vlasti a úmysl legalizace pobytu prostřednictvím institutu azylu. V tomto směru lze odkázat na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v jeho rozsudku ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, v němž je uvedeno, že *„Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“* V rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, jmenovaný soud uvedl, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. (všechny zde citované rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na internetové adrese www.nssoud.cz).
31. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se krajský soud plně ztotožňuje.
32. Za správné, zákonné, zjištěným skutečností odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Navíc ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
33. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok,

jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu (žalovaný vycházel z prohlášení žalobce, který uvedl, že je zdravý) a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající ve správním řízení zjištěné situaci žalobce. Žalobce ve své žalobě žádné konkrétní námitky či výhrady k neudělení humanitárního azylu neuvedl.

34. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
35. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
36. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
37. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany ve smyslu citovaného ustanovení věnoval na stranách 8 až 10 napadeného rozhodnutí. Krajský soud souhlasí se závěry žalovaného, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu ani vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, vyložená judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. To platí i o závěru, že v Turecku aktuálně neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud neshledal ani žádné důvody, pro které by vycestování žalobce do země jeho původu bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR (viz výše). Doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b na žalobce nedopadá, žalobce žádné námitky v tomto směru neuplatnil. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.
38. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí bylo vydáno na

základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

39. náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. března 2025

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně